Ἔτος Β.' Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1892 Ἀριθ. 43

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν ΕΛΛΑΔΙ, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ θερισμός (εἰκών) ὑπὸ Δίκ.—Ἡ μάχη τοῦ Βατερλὼ (συνέχεια) ὑπὸ Φ. Π.—Ταχυδρομεῖον διὰ περιστερῶν ὑπὸ Δ. Σεμ.—Ἡ τεσσαρακοστὴ (παράδοσις) ὑπὸ Ῥοῦ.—Τί ἤθελα νὰ ξέρω (ποίημα) ὑπὸ Κ. Α. Δ.—Ὁ πίθος τοῦ Διογένους, ὑπὸ Φύσεως.—Ὁρισμοὶ ἐξ ἀνεκδότου συγχρόνου λεξικοῦ, ὑπὸ Δίκ.—Ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου, ὑπὸ Δίκ.—Εὐτράπελα.—Ἐπιστημονικὸν παίγνιον. Ἡ ἀγωνία τοῦ Ταντάλου (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π.—Αἰνίγματα.—Ἀνταποκρίσεις.—Ἀγγελίαι.

Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ (Εἰκών)

Προτρέξατε μῆνάς τινας, μεταφερθῆτε διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ χωρία ὑμῶν, καὶ βυθίσατε τὸ βλέμμα ἐν τῇ εἰκονιζομένῃ σκηνῇ, ἣν ἄδρῶς καλλιτεχνικὴ χεὶρ εἰκόνισεν. Οὐρανὸς κυανοῦς, νεφίδια ἀραχνοΰφαντα περὶ τὴν δύσιν χρυσούμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ βυθιζομένου ἡλίου, βλάστησις πλουσία καὶ ἐν τῇ ἀψύχῳ χάριτι τὸ σύμπλεγμα τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας! Μετὰ τὸν κοπιώδη ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν θερισμόν, ἦλθεν ἡ στιγμὴ καθ' ἣν θ' ἀνακουφισθοῦν οἱ ἐργασθέντες, εὑρίσκοντες ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῆς οἰκογενείας τὴν ἀληθῆ ἱκανοποίησιν τῶν κόπων. Τὰ μικρὰ παιδία παίζουσι γελῶντα ἐν μέσῳ τῶν στάχεων δι' ὧν θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ τοῦ ἔτους ὑλικὴ ἀπόλαυσις, τὸ δὲ μικρότερον, ὅπερ ὁ γέρων πατὴρ περιβάλλει διὰ τοῦ φιλοστοργοτέρου βλέμματος, ἀπορροφᾷ τὴν ἀθῶαν τροφὴν ἐκ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης· τὸ ἓν τέκνον περιποιεῖται ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ τὸ ἕτερον, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύων, ὁ πιστὸς φύλαξ καὶ σύντροφος, ἔχει συμπαίκτορα τὸν μικρόν του κύριον. Ἀγάπη, εἰρήνη, εὐτυχία, εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐντίμου ἐργασίας. Ὁ Θεὸς τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἐργάτου μεταβάλλει εἰς δρόσον χαρᾶς καὶ βλαστάνον τὸ χόρτον ἐκ τῶν θρόμβων τοῦ ῥέοντος ἱδρῶτος συντηρεῖ εἰς τὴν ζωὴν τόσας ὑπάρξεις, ὅση καὶ ἡ ἐργασία.

Ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ διδάγματα, ἅτινα ἡ τόσον χαρίεσσα εἰκὼν δωρεῖ ἡμῖν καὶ ἐξηγήσωμεν ἐξ αὐτῆς τὴν χαράν, ἥτις στέφει εἰς τὰ χωρία τὴν οἰκογενειακὴν στέγην καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ἥτις πληροῖ ἑκάστου μέλους τῆς οἰκογενείας τὰ ὑγιᾶ στήθη.

Ἔξω, εἰς τοὺς ἀγρούς, μὲ τὴν ἀξίνην ἢ τὸ δρέπανον ὑπὸ γλυκὺν ἢ συννεφώδη οὐρανόν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πλατυφύλλων δένδρων ἢ ἐπὶ τοῦ στρώματος τῆς χιόνος, χειμῶνος τε καὶ θέρους, ὁ χωρικὸς εὑρίσκει τὴν χαρὰν παρόντος τε καὶ μέλλοντος.

Δίκ.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον.)

Τὸ κέντρον τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἦτο λίαν συμπεπυκνωμένον καὶ εἰς θέσιν ὀχυράν. Κατεῖχε τὸ ὀροπέδιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔχον ὄπισθεν μὲν τὸ χωρίον, ἔμπροσθεν δὲ τὸ πρανὲς τοῦ βουνοῦ, ὅπερ τότε ἐθεωρεῖτο δύσβατον. Ἐστήριζε τὰ νῶτα εἰς στερεάν τινα λιθόκτιστον οἰκοδομήν, κτίριον τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ βλήματα τῶν πυροβόλων ἀνεπήδων χωρὶς νὰ τὸ βλάπτωσι πασῶς. Πέριξ τοῦ ὀροπεδίου εἶχον ἐγείρει οἱ Ἄγγλοι φράκτας, ἤνοιξαν κανονοθυρίδας ἐντὸς τῶν λευκαλάνθων, ἔστησαν ἐκεῖ πυροβόλα, μετέβαλον τοὺς θάμνους εἰς ἐπάλξεις. Τὸ πυροβολικὸν ἐνέδρευεν ὑπὸ τὰ φρύγανα τόσον ἐπιτηδείως, ὥστε ὁ γάλλος στρατηγὸς Ἄξος, ὃν εἶχε στείλει ὁ Ναπολέων, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰς κανονοστοιχίας τῶν πολεμίων, δὲν εἶδε τίποτε καὶ ἐπιστρέψας, εἶπεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐμπόδιον, ἐκτὸς δύο ὁδοφραγμάτων, κλειόντων τὰς ὁδοὺς τῆς Γενάππης καὶ τῶν Νεβελλῶν. Ἦτον ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ σπαρτὰ ἦσαν ἀνεπτυγμένα. Εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ ὀροπεδίου εὑρίσκετο τὸ 95ον τάγμα τῆς ἴλης τοῦ Κέμπτου, οὗτινος ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν κατακεκλιμένοι ἐντὸς τῶν στάχυων. Τοιαύτην ἐξαίρετον θέσιν κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ ἀγγλολλανδικοῦ στρατοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ θέσις αὕτη ἐνεῖχε καί τινα κίνδυνον· εἶχε τὸ δάσος τῆς Σωάγνης, συνεχόμενον κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μὲ τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ διακοπτόμενον ὑπὸ τελμάτων. Πρὸς τὰ ἐκεῖ ὀπισθοχώρησις ἦτον ἀδύνατος.

Ὁ Οὐέλιγκτων προσέθηκεν εἰς τὸ κέντρον του μίαν ἴλην τοῦ Χιασσέ, ἀφαιρέσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος, καὶ ἑτέραν τοῦ Βίγκε, ἀφαιρέσας ταύτην ἐκ τῆς ἀριστερᾶς, πρὸς δὲ καὶ τὴν μοῖραν τὴν ὑπὸ τὸν Κλίντωνα. Εἶχεν οὕτω πρόχειρα εἰκοσιέξ τάγματα, ἄγγλους, βέλγους. ὁλλανδοὺς καὶ γερμανούς. Ἡ δεξιὰ πτέρυξ, κατὰ τὸν Χιαρράς, συνήχθη ὄπισθεν τοῦ κέντρου. Μία φοβερὰ κανονοστοιχία ἐκρύπτετο ὄπισθεν σάκκων χώματος εἰς τὸ μέρος ὅπου σήμερον κεῖται τὸ λεγόμενον «Μουσεῖον τοῦ Βατερλώ». Εἶχε περιπλέον ὁ Οὐέλιγκτων τεθειμένους ἐντὸς κοιλώματός τινας τοὺς δραγόνους τοῦ Σομερσέτου, χιλίους τετρακοσίους ἱππεῖς, τὸ ἕτερον ἥμισυ μέρος τοῦ δικαίως περιφήμου ἀγγλικοῦ ἱππικοῦ. Καταστραφέντος τοῦ Πονσουμπίου, ἔμεινεν ὁ Σομερσέτης.

Ἀνήσυχος ὁ Οὐέλιγκτων, ἀλλὰ καὶ ἀπαθής, ἵστατο ἔφιππος ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸ τοῦ σωζομένου εἰσέτι παλαιοῦ μύλου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὑπὸ πτελέαν τινά, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ἠγόρασεν ἀντὶ διακοσίων φράγκων Ἄγγλος τις, ἔκοψε καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ. Αὐτόθι λοιπὸν ἵστατο ὁ Οὐέλιγκτων, ἡρωϊκὸς ἐν τῇ ψυχρότητί του, καὶ πέριξ τοῦ ὁποίου αἱ βολίδες ἐσύριζον. Εἶχε πέσει πλησίον του ὁ ὑπασπιστὴς Γόρδων, ὁ δὲ λόρδος Χίλλ, δεικνύων αὐτῷ ὀβούζιον ἐκρηγνύμενον, τῷ ἔλεγεν.—Ποίας διαταγάς, μυλόρδε, μοῦ ἀφίνετε, ἐὰν θανατωθῆτε;—Νὰ πράξετε ὡς ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐέλιγκτων. Εἰς δὲ τὸν Κλίντωνα εἶπε.— Ἐδῶ νὰ μείνετε μέχρι τοῦ τελευταίου ἀνδρός.

Ὀφθαλμοφανῶς, ἡ ἡμέρα καθίστατο βαθμηδὸν ἀπαισία πρὸς αὐτόν. Εἰς τοὺς συμπολεμιστάς του ἔκραζεν ἐπανειλημμένως:

— Παιδιά! φαντάσθητε τὴν γραῖαν Ἀγγλίαν, ὑποχώρησις ἐνταῦθα δὲν χωρεῖ!

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ ἀγγλικὴ φάλαγξ ἐκλονίσθη πρὸς τὰ ὀπίσω. Αἴφνης δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὀροπεδίου, εἰμὴ τὸ πυροβολικὸν καὶ οἱ ἀκροβολισταί· οἱ λοιποὶ εἶχον γίνει ἄφαντοι· τὸ πεζικὸν ἐκδιωχθὲν ὑπὸ τῶν γαλλικῶν σφαιρῶν καὶ ὀβουζίων, κατέβη ἐκεῖθεν τοῦ ὀροπεδίου, ἔγινε κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ οὕτω τὸ μέτωπον τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἐκρύβη. Ὁ Οὐέλιγκτων ὀπισθοχώρησεν.

— Ἀρχὴ ὑποχωρήσεως! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων.

Κρίσιμος στιγμή.

Ἐν τούτοις ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος διότι οἱ στρατοὶ ἐδεκατίζοντο οἰκτρῶς καὶ ἡ πλάστιγξ ἐφαίνετο κλίνουσα πότε πρὸς τὸ ἓν καὶ πότε πρὸς τὸ ἕτερον στρατόπεδον.

Συναφθείσης ἅπαξ τῆς μάχης, αἱ ὅλως διάφοροι περιπέτειαι αὐτῆς, ἡ ἀντίστασις τοῦ Οὐγομοντίου, ἡ ἐπιμονὴ τῆς Αἰσάντης, ὁ βόρβορος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβυθίζοντο αἱ κανονοστοιχίαι, τὰ ἄνευ συνοδίας δεκαπέντε πυροβόλα, ἅτινα οἱ Ἄγγλοι ἐπρόφθασαν εἰς ἕνα κοῖλον δρόμον καὶ ἀνέτρεψαν, τὸ μικρὸν ἀποτέλεσμα τῶν βομβῶν, αἵτινες βυθιζόμεναι καὶ ἐκρυγνύμεναι ἐντὸς τῆς ὑγρᾶς γῆς ἐπροπηλάκιζον μᾶλλον ἢ ἐπέφερον θραῦσιν εἰς τὰς ἀγγλικὰς φάλαγγας, ἡ ἀνωφελὴς ἀποβᾶσα ἐπίδειξις πρὸς τὸ Βραιναλεῦδον, αἱ σχεδὸν εἰς ἀχρηστίαν περιελθοῦσαι δεκαπέντε τοῦ ἱππικοῦ ἵλαι, ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῶν Ἄγγλων μείνασα σχεδὸν ἀνενόχλητος, ἡ μικρὸν ἐνοχληθεῖσα ἀριστερὰ αὐτῶν πτέρυξ, ἡ παράδοξος παρανόησις τοῦ στρατηγοῦ Νέυ, ὅστις, ἀντὶ νὰ διαθέσῃ κλιμακηδὸν τὰς τέσσαρας μοίρας τοῦ πρώτου σώματος, τὰς συνεσσώρευσε, καὶ οὕτως ἐξέθεσεν εἰς τὰ ἐχθρικὰ σμυδράλλια μίαν συμπαγῆ ὁμάδα μέτωπον ἔχουσα διακοσίων ἀνδρῶν καὶ βάθος εἰκοσιεπτὰ φαλάγγων· ἡ φοβερὰ θραῦσις, ἣν ἐπέφερον ἐντὸς τῆς ὁμάδος ταύτης αἱ σφαῖραι τῶν πολεμίων, τὸ διεσπασμένον τῶν σωμάτων, ἅτινα ἐστάλησαν εἰς ἔφοδον, ἡ αἴφνης φανερωθεῖσα λοξὴ κανονοστοιχία, ἡ προσβαλοῦσα τὰ σώματα ταῦτα πλαγιόθεν, τὸ κρίσιμον τῆς θέσεως τῶν στρατηγῶν Βουρζοᾶ, Δονζελότου καὶ Δουρούτη, ἡ ἀπόκρουσις τοῦ Κιότου, τὸ πάθημα τοῦ Βιώ, ἡρακλέους ἐξελθόντος ἐκ τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς, τραυματισθέντος, ἐνῷ ἔθραυε διὰ τοῦ πελέκεως τὴν πύλην τῆς Αἰσαίντης, ἡ προκαταληφθεῖσα μεταξὺ τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ μοῖρα τοῦ Μαρκονιέτου, τουφεκισθεῖσα καὶ κατασφαγεῖσα ἐντὸς τῶν σπαρτῶν, καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἑπτὰ πυροβόλων του, ἡ ἅλωσις τῆς σημαίας τοῦ 45ου τάγματος, τὰ θλιβερὰ ὅσα ἀνήγγειλεν οὐσσάρος τις Πρῶσσος συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν δρομέων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἡ βραδύτης τοῦ στρατηγοῦ Γρουσχύ, περιμενομένου καὶ οὔπω φαινομένου, οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Οὐγομοντίου πεσόντες ἐντὸς μιᾶς ὥρας χίλιοι πεντακόσιοι, οἱ περὶ τὴν Αἰσαίντην ἀπολεσθέντες ἐντὸς ὀλιγωτέρου ἔτι χρόνου ἕτεροι ὀκτακόσιοι ἄνδρες, ἅπαντα τὰ θυελλῶδη ταῦτα συμπτώματα, διελθόντα ὡς νεφέλαι τῆς μάχης ἔμπροσθεν τοῦ Ναπολέοντος, μόλις διετάραξαν τὸ βλέμμα του, καὶ οὐδεμίαν ἐπροξένησαν κατήφειαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐκείνην τῆς πεποιθήσεως μορφήν. Ὁ Ναπολέων ἦτο συνειθισμένος νὰ βλέπῃ τὸν πόλεμον ἀτενῶς· ποτὲ δὲν ἐκάθητο νὰ κάμῃ τὴν ὀδυνηρὰν πρόσθεσιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς λεπτομερείας, ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμόν· οἱ ἀριθμοὶ ὀλίγον τὸν ἔμελλον, ἤρκει νὰ ἐξάγεται ἐξ αὐτῶν τὸ ὅλον «Νίκη». Ἂς ἦτο ἡ ἀρχὴ κακή· δὲν ἐπτοεῖτο ἐκ τούτου ποσῶς, ἔχων πᾶσαν πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ ἔμενεν αὐτὸς δορυκτήτωρ καὶ κύριος. Ἐπερίμενεν ὡς ἂν ἦτο ἔξω τῆς ὑποθέσεως, καὶ, πιστεύων εἰς τὸ πεπρωμένον, ἐφέρετο πρὸς αὐτὸ ὡς ἴσος πρὸς ἴσον. Ἐφαίνετο λέγων εἰς τὴν τύχην, «Οὐκ ἂν ἐτόλμας». Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε κοινὴν τὴν εὐθύνην μὲ τὰς περιστάσεις, ὅτι ἦτο συναίτιος αὐτῶν· ὅτι εἶχε μὲ τὰς περιστάσεις συνενοχήν τινα ἰσοδυναμοῦσαν μὲ τὸ ἄτρωτον τοῦ Ἀχιλλέως.

Καὶ ὅμως ἔχων ὀπίσω του τὴν Βερεσίναν, τὴν Λειψίαν καὶ τὸ Φονταινεβλώ, ὤφειλε νὰ μὴ δίδῃ εἰς τὸ Βατερλὼ τόσην πίστιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οὐέλλιγκτων ἐφάνη ὀπισθοχωρῶν, ὁ Ναπολέων ἐσκίρτησεν. Εἶδεν αἴφνης τὸ ὀροπέδιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου γυμνὸν καὶ τὸ μέτωπον τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἐξαλειφόμενον. Ὁ στρατὸς ἐκεῖνος συνηθροίζετο αὖθις, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπεκρύπτετο. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυψώθη ὀλίγον ἐπὶ τῶν ἀναβολέων τοῦ ἐφιππίου του· οἱ ὀφθαλμοί του ἤστραψαν τῆς νίκης τὴν ἀστραπήν! Ἐὰν ὁ Οὐέλλιγκτων συνωθεῖτο πρὸς τὸ δάσος τῆς Σωάγνης, ἐκεῖ θὰ κατεστρέφετο· ἐκεῖ θὰ κατέβαλλεν ἡ Γαλλία κατὰ κράτος τὴν Ἀγγλίαν.

Μελετήσας τότε ὁ αὐτοκράτωρ τὴν τρομερὰν περιπέτειαν, περιέφερε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μικροσκόπιόν του πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἡ φρουρά του ἱσταμένη ὄπισθέν του ἐν ἀκινησίᾳ, τὸν ἔβλεπε κάτωθεν μὲ θρησκευτικὸν σέβας. Ὁ Ναπολέων ἐσκέπτετο, ἐξήταζε τὰς θέσεις, ἐσημείωνε τὰς κατωφερείας τῶν λόφων, τὰς συστάδας τῶν δένδρων, ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἐσπαρμένον χωράφιον, ἐκείνην ἐκεῖ τὴν ἀτραπόν, τὴν δίοδον, ἐφαίνετο μετρῶν ἕκαστον θάμνον. Ἠτένισεν ἔπειτα πρὸς τὰ δύο ὁδοφράγματα· τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Γενάππης, ἄνω τῆς Αἰσαίντης, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Νιβελλῶν. Ἦσαν πλατύτατα καὶ ἐσύγκειντο ἐκ πολλῶν δένδρων κεκομμένων. Εἰς τὸ πρῶτον, μόνον δύο στόματα ἐξ ὅλου τοῦ ἀγγλικοῦ πυροβολικοῦ ἔχαινον πρὸς τὸ πεδίον τῆς μάχης· εἰς τὸ δεύτερον ἠκτινοβόλουν αἱ ὀλλανδικαὶ λόγχαι. Ἔκυψε δὲ τότε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ὁδηγὸν Λακώσταν ἰδιαιτέρως λέξεις τινάς. οὗτος δ' ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα ἀρνητικόν, ἴσως ἐπίβουλον.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνωρθώθη καὶ ἔστη μελετῶν. Ὁ Οὐέλλιγκτων ὀπισθοχώρησεν· ἄρα δὲν ἀπελείπετο ἄλλο ἢ νὰ καταδιωχθῇ καὶ νὰ κεραυνοβοληθῇ. Ἐστράφη ἀμέσως ὁ Ναπολέων καὶ ἐξέπεμψεν εἰς Παρισίους ταχυδρόμον, ἵνα ἀναγγείλῃ ὅτι τὴν μάχην τὴν ἐκέρδησεν.

Ὁ Ναπολέων ἦτο νοῦς ἐξ ἐκείνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ἡ ἀστραπή. Εὕρηκε τὸν κεραυνόν, ὃν ἤθελε. Διέταξε τοὺς ὑπὸ τὸν Μιλλὼ θωρακίτας νὰ κυριεύσωσι τὸ ὀροπέδιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἦσαν τρεῖς χιλιάδες πεντακόσιοι· ἐσχημάτιζον μέτωπον ἑνὸς τετάρτου λεύγης· ἄνδρες γίγαντες ἐπὶ ἵππων κολοσσῶν. Ἠριθμοῦντο εἰς ἴλας εἰκοσιδύο, καὶ εἶχον ὄπισθέν των πρὸς ἐνίσχυσιν τὴν μοῖραν τοῦ Λεφέβρου Δενουέτη, τοὺς ἑκατὸν ἐξ ἐπιλέκτους χωροφύλακας, τοὺς εὐζώνους τῆς φρουρᾶς, χιλίους ἑκατὸν ἐνεννήκοντα ἑπτὰ ἄνδρας καὶ τοὺς λογχοφόρους τῆς φρουρᾶς, ὀκτακοσίας ὀγδοήκοντα λόγχας. Ἔφερον τὴν περικεφαλαίαν ἄνευ τριχῶν καὶ θώρακας ἐκ σιδήρου σφυρηλάτου. Τὸ πρωί τοὺς εἶχε θαυμάσει ὅλος ὁ στρατός, ὅτε πορευθέντες ἔλαβον θέσιν μεταξὺ τῆς ὁδοῦ τῆς Γενάππης καὶ τοῦ Φρισχεμοντίου, σαλπιζουσῶν τῶν σαλπίγγων καὶ ἠχούσης τῆς μουσικῆς τὸ ἄσμα, «Ἀγρυπνῶμεν ὑπὲρ τῆς Αὐτοκρατορίας.»

Μόλις ἀνηγγέλθη εἰς αὐτοὺς ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ὁ στρατηγὸς Νέυ ἐξεσπάθωσε καὶ πορευθεὶς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐσάλευσαν δὲ ἀμέσως αἱ ὑπερήφαναι ἐκεῖναι ἵλαι.

Τότε δὲ ὤφθη φοβερόν τι θέαμα. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἱππικόν, ἀνυψωμένας ἔχων τὰς σπάθας, τὰς σάλπιγγας, τὰς σημαίας ἀναπεπταμένας εἰς τὸν ἀέρα, κατέβη μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κίνησιν καὶ ὡς εἷς μόνος ἄνθρωπος, εὐθὺ ὡς ὀρειχάλκινος κριὸς ἀνοίγων χαλάστραν εἰς τεῖχος, κατέβη τὸν λόφον τῆς Βελλαλιάντης, ἐβυθίσθη εἰς τὸ βάθος ὅπου εἶχον ἤδη πέσει τοσοῦτοι ἄνδρες, ἐχάθη ἐντὸς αὐτοῦ εἰς καπνόν, ἔπειτα, ἐξελθὸν ἐξ ἐκείνης τῆς σκιᾶς, ἀνεφάνη πέραν τῆς κοιλάδος, συμπεπυκνωμένον καὶ συνεσφιγμένον πάντοτε, καὶ ἀνῆλθε μέγα τροχαζόντων τῶν ἵππων ἐντὸς βροχῆς σμυδραλλίων ἐπιπιπτόντων, ἀνῆλθε τὸν δεινὸν ἐκεῖνον λασπώδη ἀνήφορον τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, εἰς δύο διῃρημένον φάλαγγας, φαινομένας μακρόθεν, ὡς ἂν ἦσαν δύο παμμέγισται ἐχιδναι σιδηραῖ, καὶ ἀναμιμνησκούσας τὰς ἀρχαίας ὀρφικὰς ἐποποιίας, ἔνθα ἀπαντῶνται οἱ ἱπποκένταυροι ἐκεῖνοι καὶ ἱππάνθρωποι, οἱ τιτᾶνες ἐκεῖνοι οἱ φρικώδεις καὶ ἄτρωτοι καὶ στυγεροὶ θεοὶ καὶ θῆρες οἱ ἀναβάντες τὸν Ὄλυμπον.

Παράδοξος ἀριθμητικὴ σύμπτωσις! αἱ εἰκοσιέξ αὗται ἵλαι ἐπεριμένοντο ὑπὸ εἰκοσιέξ ταγμάτων. Ὄπισθεν τῆς ὀφρύος τοῦ ὀροπεδίου, ὑποκρυπτόμενον ὑπὸ τῆς ἀφανοῦς κανονοστοιχίας τὸ ἀγγλικὸν πεζικόν, διῃρημένον εἰς δεκατρία τετράγωνα σώματα, ἐκ δύο ταγμάτων ἕκαστον, καὶ τεταγμένον εἰς δύο γραμμάς, τὴν μὲν ἐκ σωμάτων ἑπτά, τὴν δὲ ἐκ σωμάτων ἕξ, ἡσυχον αὐτο, ἀτάραχον, ἄφωνον, ἐπερίμενε μὲ τὰ τουφέκια ἕτοιμα πρὸς πυροβολισμόν. Οὔτε αὐτοὶ ἔβλεπον τοὺς θωρακίτας ἐρχομένους, οὐδ' οἱ θωρακῖται ἔβλεπον αὐτούς. Ἤκουον μόνον οἱ ἐπάνω τὸν κρότον τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης παλιρροίας ἀναβαινούσης· ἤκουον τὸν κτύπον τριῶν χιλιάδων ἵππων πλησιάζοντα καὶ αὔξοντα κατὰ πᾶσαν στιγμήν, τὴν τριβὴν τῶν θωράκων, τὴν κλαγγὴν τῶν σπαθῶν καὶ ἄγριόν τι μέγα πνεῦμα.

Ἐπεκράτησε δὲ τότε φρικώδης τις σιγή· ἔπειτα, αἴφνης, ἐπεφάνη ἄνωθεν τῆς ὀφρύος μακρὰ σειρὰ βραχιόνων παλλόντων σπάθας, καὶ περικεφαλαῖαι κατόπιν, καὶ σάλπιγγες καὶ σημαῖαι, καὶ τρεῖς χιλιάδες κεφαλῶν μὲ μύστακας φαιούς, κραυγάζουσαι, «Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!» Ὅλον τοῦτο τὸ ἱππικὸν ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου, καὶ ἦτο ὡς νὰ ἀνέβη ἐπ' αὐτοῦ σεισμός.

Ἐκεῖ θέαμα τραγικόν, ἀριστερόθεν τῶν Ἄγγλων, δεξιόθεν τῶν Γάλλων, ἡ κεφαλὴ τῆς στήλης τῶν θωρακιτῶν ἀνεπήδησεν, ἀνετινάχθη βάλλουσα δεινὴν κραυγήν. Οἱ ἱππεῖς οὗτοι μόλις φθάσαντες εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς ὀφρύος, μανιώδεις, ἐξημμένοι, καὶ πρὸ τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐκείνου τῶν πολεμίων μένεα πνέοντες, παρετήρησαν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἄγγλων ὑπῆρχε τάφρος, ὑπῆρχε λάκκος. Ἦτον ὁ κοῖλος δρόμος τοῦ χωρίου Ὀχαίνου.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀποφράς. Ἰδοὺ ἡ φάραγξ, ἀπροσδόκητος, χαίνουσα, ἀπότομος ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, βάθος ἔχουσα δύο ὀργυιῶν· ὁ δεύτερος στοῖχος ὤθησεν ἐντὸς αὐτῆς τὸν πρῶτον καὶ ὁ τρίτος τὸν δεύτερον· οἱ ἵπποι ὠρθοῦντο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν των, ἐρρίπτοντο εἰς τὰ ὀπίσω. ἔπιπτον εἰς τοὺς γλουτοὺς αὐτῶν, ἐτίνασσον πρὸς τὰ ἄνω τοὺς τέσσαρας πόδας των, ἀνατρέποντες καὶ καταποντίζοντες τοὺς ἀναβάτας, καὶ οὐδεὶς τρόπος ὀπισθοχωρήσεως, ὅλη ἡ στήλη ἦτο βλῆμα πυροβόλου, ὅλη ἐκείνη ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις ἡ καταβληθεῖσα πρὸς συντριβὴν τῶν Ἄγγλων συνέτριψε τοὺς Γάλλους. Ἡ ἀμίλεικτος ἐκείνη φάραγξ ὤφειλε νὰ ἐμπλησθῇ ἵπποι καὶ ἀναβᾶται ἐκυλίσθησαν φύρδην μίγδην ἐντὸς αὐτῆς, συνθλῶντες ἀλλήλους καὶ μίαν ἀποτελοῦντες σάρκα εἰς ἐκεῖνο τὸ βάραθρον. Ὅταν δ' αὐτὸ ἐνεπλήσθη ἀνθρώπων ζώντων, ἐπάτησαν οἱ λοιποὶ ἐπ' αὐτῶν καὶ διέβησαν. Σχεδὸν τὸ τρίτον τῆς ἴλης Δυβοᾶ ἐκυλίσθη εἰς τὸ χάσμα τοῦτο.

Ἐντεῦθεν ἤρχισεν ἡ ἀπώλεια τῆς μάχης. Εἰς τὸν τόπον λέγεται ἐκ παραδόσεως, ἀλλὰ πάντως ὑπερβολικῆς, ὅτι εἰς τὸν κοῖλον δρόμον τοῦ Ὀχαίνου ἐτάφησαν δισχίλιοι ἵπποι καὶ χίλιοι πεντακόσιοι ἄνδρες. Ἴσως συγκατηριθμήθησαν καὶ ὅσα ἄλλα πτώματα ἐρρίφθησαν τὴν ἐποῦσαν τῆς μάχης εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην φάραγγα.

Ὁ Ναπολέων, πρὶν ἢ διατάξῃ τὴν ἔφοδον ταύτην, εἶχεν ἐρωτήσει πιθανῶς τὸν ὁδηγὸν Λακώσταν, ἂν εἰς τὸν ἀνήφορον μέχρι τοῦ ὀροπεδίου δὲν ὑπῆρχέ τι πρόσκομμα. Ὁ ὁδηγὸς ἀπεκρίθη ὄχι. Ὥστε σχεδὸν ἐκ τοῦ ἀποφατικοῦ τούτου νεύματος ἑνὸς χωρικοῦ ἐξῆλθεν ἡ καταστροφὴ τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλ' ἐμέλλον καὶ ἄλλαι ἀποτυχίαι . . . .

(Ἕπεται τὸ τέλος) Φ. Π.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΔΙΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Ἱσπανία, ἐπίσης ἐποιήσατο δοκιμὰς πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ μέσου τούτου τῆς συγκοινωνίας καθ' ὅλας τὰς παραλίας της. Τοιουτοτρόπως οἱ τελωνοφύλακες, οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς ἀκτῆς, εἰδοποιούμενοι ἐγκαίρως ἐφ' ὅλης τῆς γραμμῆς, ἔχουσι μόνον νὰ ρίψωσιν ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, καὶ νὰ παραμείνωσι μὲ τὸ ὅπλον εἰς χεῖρας τὴν ἀφιξιν τοῦ ἀγγελθέντος πλοίου, οὕτινος ἡ σύλληψις εἶναι οὕτω σχεδὸν βεβαία. Ὁ διοικητὴς τοῦ Puyde Podio ταγματάρχης τοῦ 48ου τάγματος, καὶ περιστεροφίλος, γνωστὸς ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ περὶ τῆς χρήσεως στρατιωτικοῦ ταχυδρόμου, προέτεινε τὴν χρῆσιν τῆς περιστερᾶς διὰ τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἐν κινδύνῳ πλοίων· αἱ γενόμεναι δοκιμαὶ ἐπέφερον ἄριστα ἀποτελέσματα. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπεφασίσθη ἐπίσης νὰ θέσωσι τοὺς διαφόρους τῶν ἀκτῶν φάρους εἰς συγκοινωνίαν διὰ τῶν περιστερῶν, ἕνεκα τῆς μεγάλης κινήσεως τῶν πλωτῶν φάρων, κατὰ τὰς παλλιρροίας (marée). Αἱ συγ-

κοινωνίαι δι' ὑποβρυχίων καλωδίων εἰσὶ πολλάκις ἀκατόρθωτοι. καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου στεροῦνται τῶν τηλεγραφημάτων των, ὅσον ἐπείγοντα καὶ ἂν ταῦτα ὦσιν, ὅταν ἡ ὁμίχλη καλύπτῃ τὰς κινήσεις τῶν σημαφόρων τηλεγράφων των.

Ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων ἐγένετο ἀφορμὴ ν' ἀναζήσῃ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν περιστερῶν, ὅπερ μετὰ τῶν ἀερωστάτων τῶν ὀργανισθέντων ὑπὸ τοῦ K. Rampont ἐπέτρεψε τὴν συγκοινωνίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τακτικὴν, μεταξὺ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς πολιορκουμένης πρωτευούσης.

Ἡ ἱστορία τῆς ὑπηρεσίας ταύτης περιεγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Steenackers ἐν τῷ συγγράμματί του. «Τὰ ταχυδρομεῖα καὶ οἱ τηλέγραφοι κατὰ τὸν πόλεμον». Θὰ ἐρανισθῶμεν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν προετοιμασίαν τῶν ἐπιττολῶν καὶ τὴν ἐκκίνησιν τῶν περιστερῶν. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ λειτουργία τῶν περιστερῶν ἦτο καλῶς ὠργανισμένη.

«Αἱ περιστεραί, αἱ προωρισμέναι νὰ συναγωνισθῶσιν εἰς τὰς πτηνοδρομίας, αἵτινες λαμβάνουσι χώραν ἐν Βελγίῳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, δὲν εἶναι ἱκαναὶ ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀνατροφῆς νὰ ἐπανευρίσκωσι τὴν πρὸς τὸν περιστερῶνα ὁδόν, ὅταν τὰς ἀπομακρύνωσι κατὰ πρῶτον εἰς ἀπόστασιν τόσην μεγάλην, ὅσην μετὰ ταῦτα διατρέχουσιν ἐξασκούμεναι. Πρέπει νὰ ὑποστῶσιν, ὡς καὶ οἱ ἵπποι, τινὰ ὤθησιν εἰς τοῦτο καὶ ἐκγύμνασιν.

«Δὲν πρέπει νὰ πιστευθῇ, ὅτι αἱ περιστεραὶ εἰσὶ προικισμέναι ἐκ φύσεως δι' εἰδικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις τὰς ὁδηγεῖ νὰ ἐπανευρίσκωσι τὸν περιστερῶνα των, οἷα δήποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ διεύθυνσις, εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ἀπολύουσι· ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἐξαιρέσεις, διότι εἶδον τρεῖς περιστεράς, αἵτινες οὐδέποτε ἐποιήσαντο δρόμους, νὰ ἐπανέλθωσιν ἐν διαστήματι ἧττον τῶν τεσσάρων ὡρῶν ἐκ Blois εἰς Παρισίους.

«Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ παρετηρήθη, εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι τῶν περιστερῶν γίνονται ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς βορρᾶν, καὶ οὐδέποτε ἀπὸ τοῦ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, δηλ. ὅταν δὲν πρόκειται νὰ ἐπανεύρωσι τοὺς περιστερῶνας, διότι ἡ περιστερὰ ἐπανέρχεται εἰς τούτους ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος, τοῦ μεταναστευτικοῦ ἐνστίκτου τῆς ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει περιστερᾶς ἐξαλειφθέντος μὲ τὸν χρόνον, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου οἰκίσεώς της.

«Ἐκτὸς τοῦ ἐνστίκτου τῆς εὐκόλου ἀνευρέσεως τῶν διευθύνσεων εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τῆς γνώσεως τοῦ τόπου τοῦ περιστερῶνος, ἡ περιστερὰ κατορθώνει ὅ,τι μᾶς ἐκπλήττει, διὰ τῆς μοναδικῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἰσχυρᾶς μνήμης της.

«Διὰ τῆς ὁράσεως, διότι ἐκ μεγάλου ὕψους, ὅπου πετᾷ ἡ περιστερὰ διακρίνει τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, παρὰ τὰ ὁποῖα ἐστάθμευσε, καὶ τοῦτο εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν τεσσαράκοντα χιλιομέτρων.

«Διὰ τῆς μνήμης, διότι ἀναγνωρίζει ἀμέσως πᾶν μέρος, δι' οὗ ἅπαξ διῆλθε. Περιστερὰ οὐδέποτε ἀπομακρυνθεῖσα τοῦ περιστερῶνος αὐτῆς, καὶ ἥτις ἤθελε μεταφερθῇ διὰ πρώτην φορὰν εἰς 200 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς κατοικίας της, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ὁδόν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν.

«Ἡ περιστερὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας της, πρέπει νὰ μεταβαίνῃ εἰς τοὺς ἀγρούς, ἵνα συνεθίζῃ νὰ εὑρίσκῃ μόνη τὴν τροφήν της.

«Ἐκ τῆς πείρας, ἣν ἀπέκτησα κατὰ τὸν πόλεμον, ὡς δὲ λέγουσιν καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ τότε εὑρισκόμενοι ἔμπειροι περὶ τὰ τοιαῦτα, ἠδυνήθην νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι αἱ περισσότεραι περιστεραί, αἵτινες ἐταξείδευσαν δίς, τρὶς καὶ τετράκις ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας εἰς Παρισίους, ἦσαν περιστεραὶ τῶν ἐξοχῶν.

«Περιστερὰ εἰθισμένη νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ Bordeaux εἰς Παρισίους καὶ διατρέχουσα εὐκόλως τὴν ἀπόστασιν ταύτην θ' ἀπώλετο ἐντελῶς, ἐὰν τὴν διηύθυνον ἐξ Avignon εἰς Παρισίους. Ἐξ ὀκτὼ λευγῶν τὴν ἀπομακρύνουσι βαθμηδὸν εἰς δεκαέξ, εἴκοσι τέσσαρες, τριάκοντα δύο, καὶ ἐνίοτε περισσοτέρας. Κατὰ τὴν ἐξάσκησιν ταύτην, τὰ μέρη ὁπόθεν ἐκκινοῦσι τὴν περιστερὰν χρησιμεύουσιν εἰς αὐτήν, ὡς τόσοι σταθμοί, οὓς ἀναγνωρίζει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ οἵτινες τῇ δεικνύουσι τὴν πρὸς τὸν περιστερῶνα της ὁδόν.

«Ὅλαι αἱ περιστεραὶ δὲν χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὑπολογίζεται μόνον τὸ ἓν τρίτον τῶν ἐξασκουμένων περιστερῶν, διότι ὑπόκεινται εἰς πλείστους κινδύνους καὶ ἀσθενείας μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐξασκήσεώς των. Διαιροῦνται δ' αὗται εἰς ἐνεργητικὰς περιστερὰς καὶ εἰς παραγωγούς.

«Πρὶν ἢ τεθῇ εἰς πορείαν ἡ περιστερὰ πρέπει νὰ πίῃ, διότι ἄνευ τούτου θὰ ἠναγκάζετο καθ' ὁδὸν νὰ χρονοτριβήσῃ πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος.

«Εὐνοϊκοὶ καιροὶ θεωροῦνται, ἡ ἐλαφρῶς κεκαλυμμένη ἀτμόσφαιρα, μικρὰ βροχὴ καὶ ἄνεμος ἐπιβοηθητικός. Ἡ χιὼν εἶναι μέγιστον ἐμπόδιον, διότι ἡ περιστερὰ εἶναι εἰθισμένη νὰ βλέπῃ, ὡς πάντοτε, τὰς πεδιάδας καὶ νὰ τὰς ἀναγνωρίζῃ. Ὁμοίως τὰ μεγάλα ψύχη, αἱ θύελλαι, οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ τὰ ὄρνεα τὴν περιπλανῶσιν, ὡς καὶ ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν τουφεκίων.

«Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, πολλαὶ ἀναχωρήσεις περιστερῶν ἀπέτυχον ἕνεκα τῶν ὀρνέων τῶν ἐν ἀφθονίᾳ εὑρισκομένων περὶξ τοῦ Orléans. Εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ μᾶς ὑπέδειξε τρόπον ἐν χρήσει εἰς Κοχιγκίναν πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀποστόλων περιστερῶν ἐκ τῶν ὀρνέων. Οὗτος συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησιν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν πτηνῶν μικροῦ τεμαχίου καλάμου σχηματίζοντος συρίκτραν, προσδεδεμένην διὰ μεταξίνης κλωστῆς, καὶ διερχομένης διὰ τῶν πτερύγων, ἀπολήγοντος τοῦ ἄκρου αὐτῆς ἐπὶ τῶν πτερῶν τῆς οὐρᾶς. Ἅμα ἡ περιστερὰ πετάξῃ, ἡ συρίκτρα συρίζει διὰ τοῦ διασχιζομένου ἀνέμου, καὶ ἀπομακρύνει τὰ ὄρνεα ἅτινα ἐκφοβίζει. Ἡ μέθοδος ὅμως αὕτη δὲν ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν, διότι οἱ φιλοπερίστεροι τῶν Παρισίων ἰσχυρίσθησαν, ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἐκφοβίσῃ τὰς περιπλανωμένας περιστεράς».

Τὸ διὰ περιστερῶν ταχυδρομεῖον εἶναι θεσμὸς τακτικὸς εἰς Κίναν καὶ ἔχει καὶ ἐκεῖ τὴν ἱστορίαν του. Τὰ ὀλίγα δέ, ἅπερ περὶ τούτου γινώσκομεν, μᾶς δειγείρουσι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθωμεν περισσότερα. Μεταξὺ ἄλλων, εἶναι βέβαιον, ὅτι οἱ Κινέζοι χάνουσι πολὺ ὀλίγας ἐκ τῶν ἀποστελλομένων περιστερῶν των, χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις, ἃς λαμβάνουσιν ἐναντίον τῶν ὀρνέων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσδένουσιν εἰς τὴν οὐρὰν σύμπλεγμα ἐκ διαφόρου μεγέθους συρικτρῶν ἐλαφρῶν ἐκ ξυλίνων σωληναρίων, bambou, φερόντων εἰς τὰ ἄκρα μικρὰς ὀπάς, ὡς τῶν παρ' ἡμῖν κοινῶν συρικτρῶν, αἵτινες τίθενται εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ διασχιζομένου ἀνέμου.

Τὸ ὄργανον δὲ τοῦτο εἶναι τόσον εὐαίσθητον, ὥστε ἅμα τῇ πτήσει ἀγρία μελῳδία καὶ ἀλλόκοτος συριγμὸς ἀκούονται, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ἵνα οὐδὲν ὄρνεον τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ τὴν περιστεράν.

Οἱ Κινέζοι συνεθίζουσι πολὺ τὰ πτηνά των εἰς τὸν κρότον τῶν ὀργάνων τούτων, οὕτως ὥστε πέριξ τοῦ Πεκίνου οἱ ξένοι καὶ οἱ περιηγηταὶ ἐκπλήσσονται ἐπὶ τοιούτῳ μελῳδικῷ καὶ ἀγρίῳ ἀκουστικῷ φαινομένῳ. Ἐκτὸς τούτου, οὗτοι φορτώνουσι πολὺ περισσότερον τὰς περιστερὰς των, ἢ ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα νομίζεται ὅτι βάρος μεῖζον τοῦ ἑνὸς γραμμαρίου παραλύει τὴν ἐλευθέραν πτῆσιν τῆς περιστερᾶς. Εἰς Κίναν μόνον τὸ σύμπλεγμα τῶν συρικτρῶν ζυγίζει πολὺ περισσότερον τοῦ γραμμαρίου, καὶ ἐνῷ διαρκῶς φέρει τοῦτο, οὐδεμίαν κόπωσιν φαίνεται νὰ αἰσθάνηται ἡ περιστερά.

Ἡ δι' ἀεροστάτων ἀποσταλὴ τῶν περιστερῶν ἐγίνετο ἐν Παρισίοις ἐντὸς κανίστρων ἐκ λυγαριᾶς, ὧν αἱ βέργαι ἀπεῖχον ἀπ' ἀλλήλων τρία ὑφεκατόμετρα. Τὸ μῆκος τῶν κανίστρων τούτων ἦτο ἑνὸς μέτρου καὶ ἡμίσεος, τὸ πλάτος ἑνὸς μέτρου, καὶ τὸ ὕψος 35 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὸ δὲ βάθος ἦτο κεκαλυμμένον ἐξ ὑφάσματος, μετὰ στρωμνῆς ἐκ κόνεως φλοιοῦ δένδρων ἀπεξηραμένων πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν τῶν πτηνῶν ἀπὸ τὰ περιττώματα αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ στρώματος τούτου ἔρριπτον ἐν ἀφθονίᾳ βίκον διὰ τὴν τροφὴν των κατὰ τὸ ταξείδιον. Τὸ μῆκος μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ κανίστρου κατείχετο ὑπὸ ἀγγείου ἐκ ψευδαργύρου περιέχοντος ὕδωρ. Ἡ ἀπόλυσις τῶν περιστερῶν ἐγένετο ἐκ τῶν προφυλακῶν καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερον τῶν Παρισίων. Ἅπαντα τὰ κάνιστρα ἠνοίγοντο συγχρόνως. Τὰ πτηνὰ δὲν ἵπτανται ἀμέσως, μερικὰ μένουσι πρὸς στιγμὴν κατὰ γῆς, ἄλλα ὑψοῦνται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς τὸν ὁρίζοντα περιγράφοντα μερικοὺς κύκλους, καὶ κατόπιν διευθύνονται εἰς

τὸ μέρος, εἰς ὃ τὸ ἔνστικτόν των τὰ ὁδηγεῖ. Τινὲς παλαιαὶ καὶ ἔμπειροι περὶ τοὺς τοιούτους δρόμους περιστεραί, ὑψοῦνται 250—400 μέτρα, εὑρίσκουσιν ἀμέσως τὴν διεύθυνσιν ἣν ζητοῦσιν καὶ ἀμέσως ἐκκινοῦσιν.

Ὁ δρόμος τῶν περιστερῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ ἐζετελεῖτο διὰ μᾶς καὶ ἄνευ διακοπῶν· αἱ καλαὶ περιστεραὶ σταματῶσι μόνον ἐπί τινας στιγμὰς, ἵνα πίωσι καὶ περισυνάξωσιν ὀλίγην τροφήν, εἰς κατάλληλα μέρη. Ἡ κατὰ μέσον ὅρον ταχύτης τῶν περιστερῶν τούτων εἶναι ἓν χιλιάμετρον περίπου κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας, ἐὰν ἡ ἐκκίνησις γίνεται τὴν 7ην ὥραν π. μ. καὶ ὁ καιρὸς ἦνε καλός. Αἱ παλαιαὶ καὶ ἐξησκημέναι περιστεραὶ διατρέχουσι μέχρι τῆς 7ης ὥρας μ. μ. ἀπόστασιν 720 χιλιαμέτρων συμπεριλαμβανομένων τῶν σταθμῶν πρὸς πόσιν καὶ τροφήν.

Ἑκάστη περιστερὰ ἔφερεν εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα διὰ μελάνης ἐλαιούχου τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου της.

Παρετηρήθη, ὅτι μερικαὶ ἐχρειάσθησαν τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας νὰ φθάσωσιν εἰς Παρισίους, ἄλλαι δὲ δὲν ἔφθασαν ποσῶς, διότι δὲν ἐτηρήθησαν οἱ κανόνες, καὶ αἱ ὁδηγίαι τῶν περιστεροφίλων, κατὰ τὰς ἀναχωρήσεις αὐτῶν· τινὲς δὲ ὑπάλληλοι ἐναντίον τῆς γνώμης καὶ τῶν ὁδηγιῶν τῶν ἐμπείρων ἐπέμενον νὰ ἐκκινῶσι τὰς περιστερας ἐν καιρῷ ἀθλίῳ, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Ὅταν αὗται ἀδυνατοῦσι νὰ διατρέξωσι τὸν δρόμον των ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐκλέγουσι τόπον ἀναπαύσεως, ἔνθα διέρχονται τὴν νύκτα μὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πτέρυγα.

(Ἕπεται συνέχεια) Δ. Σεμ.

Η ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

(Παράδοσις).

Δὲν εἰξεύρω διατί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶμαι θιασώτης τῆς τεσσαρακοστῆς! Ἀγαπῶ τὸν ταραμᾶ, τρελλαίνομαι διὰ τὰ φασόλια, τὰ κουκιὰ καὶ τὴν φακήν, αἱ ἐλιαῖς μὲ ἀρέσουν, ὁ χαλβᾶς μὲ λιγόνει, τὰ δὲ θαλασσινὰ καὶ τὸ κρασὶ μὲ φέρουν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἡδονῆς!

Νηστεία! τεσσαρακοστή! παράπονα καὶ γογγυσμοὺς κατ' αὐτῶν ἀκούω πανταχόθεν, ὅλος ὁ κόσμος μορφάζει, καὶ ἐν τούτοις ἐγώ; εἶμαι λάτρης αὐτῶν! Ὁποία ἀντίφασις! Καὶ διατί; ἀγνοῶ.

Ἀλλά, μὴ πρὸς Θεοῦ νομίσητε, ὅτι εἶμαι θιασώτης τῶν νηστησίμων ἐδεσμάτων, ἕνεκα θρησκομανίας ἢ ὑποκρισίας. Ἄπαγε! εἶμαι καὶ λέγομαι χριστιανός, ἀγαπῶ τὴν θρησκείαν μου, ἀλλὰ δὲν νηστεύω διὰ νὰ κερδήσω τὸν παράδεισον, ὄχι, ἀλλ' ἁπλῶς διότι,... ἀγαπῶ τὰ νηστήσιμα,... ἰδοὺ τὸ πᾶν, καὶ νομίζω..... τοῦτο σᾶς ἀρκεῖ..... Τεμάχιον χαβιαρίου μαύρου, μία μερὶς καλῶς μαγειρευμένου ὀκταποδίου μὲ κρασί, ἡμίσεια δωδεκὰς ὀστρέων, ὀλίγος ἀστακός, μερικαὶ ἐλαῖαι τῶν Καλαμῶν, ἡμίσεια φιάλη οἴνου τῆς Νεμέας, καὶ..... ἓν γλύκισμα τοῦ ἀμυγδάλου, ἔστω καὶ ἄνευ βουτύρου, δὲν εἶναι προτιμώτερον ἑνὸς ψητοῦ ἀμνοῦ ἢ ἑνὸς φασιανοῦ;.... Ἀμφιβάλλετε;.... Καὶ κατόπιν τούτου νὰ κερδίσητε τὸν παράδεισον;....

Εἶμαι λοιπὸν λάτρης τῆς τεσσαρακοστῆς!

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις.

Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ τὸ ἑσπέρας ἔφαγα μὲ ὄρεξιν πολλήν, δύο πινάκια φασολίων, πενῆντα δράμια ταραμᾶ, ἥμισυ πινάκιον ἐλαιῶν καὶ ἀρκετὸν χαλβᾶν, ἠσθάνθην ἐμαυτὸν φουσκωμένον καὶ ἐν τῇ ἀνάγκῃ συναναστροφῆς, νὰ χωνεύσω. Μετέβην λοιπὸν ἀμέσως παρὰ τῷ φίλῳ μου Νικολάῳ, νὰ ἴδω πῶς περνᾷ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν νηστείαν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν του ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἐκάθητο μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, θρησκομανοῦς, νηστολάτριδος καὶ εἰς τὸ ἔπακρον εὐλαβοῦς, καὶ τὸ πρῶτον βλέμμα μου συνήντησε ἐπὶ τῆς τραπέζης πινάκιον μὲ ἐλαίας καὶ ἕτερα δύο μὲ ταραμᾶ καὶ χαλβᾶ. Κατόπιν μου εἰσήρχετο ἡ ὑπηρέτρια φέρουσα μίαν γαβάθαν περιέχουσα φάβαν!

Ἠτοιμάζόμην ν' ἀστειευθῶ; ὅτε τὸ τραγικὸν ὕφος τοῦ Νικολάου μὲ ἀνεχαίτισεν. Ὀργίλως παρετήρει τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν φάβαν ἐν ταὐτῷ.

— Κάθησαι, φίλε μου, κάθησαι, μοὶ λέγει ὁ Νικόλαος, ἐν προφανεῖ οἴκτῳ, νὰ φάγωμεν φασουλοταραμάδες.

— Κάθημαι, εὐχαρίστως, τῷ ἀπήντησα, ἀλλὰ δὲν τρώγω. Μόλις καὶ ἐγὼ ἔφαγα.

— Καὶ τί ἔφαγες; βεβαίως κρέας.

— Ἄ ὄχι, φασούλια ἐλιαῖς καὶ ταραμᾶ.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, εἶπε, κτυπῶν τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκεῖνον ποῦ ἔκαμε τὰς νηστείας· τὸ μεσημέρι φάβα, ἀπόψε φάβα, χθὲς φασόλια, μεθαύριον τὰ ἴδια καὶ καθημέραν τὰ ἴδια, ἕως τὴν Ἀκμπρή, τὴν Ἁγία Τριάδα, καὶ δὲν ξεύρω ποῦ πάρα πέρα ἀκόμη.....

— Μὰ πολὺ ἐξογκώνεις τὰ πράγματα, Νικόλαε, τῷ λέγει μειλιχίως ἡ σύζυγός του, εἶναι ἡ δευτέρα μόλις φορὰ ποῦ ἐμαγειρεύσαμε φάβα· χθὲς εἴχαμε μύδια, προχθὲς φασόλια, αὔριον μαγειρεύομεν χταπόδι, καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ τὴν περάσωμε τὴν σαρακοστήν· τί νὰ κάμωμεν, ἀφοῦ ἡ θρησκεία μας τὸ λέγει.....

— Κολοκύθια!.... σιγά, σιγὰ θὰ περάσωμε τὴν σαρακοστήν! Μὲ παραφούσκωσες μὲ τὰ νηστήσιμά σου. Ἐβρώμισα πλέον μὲ τὰ φασόλιά σου καὶ τοὺς ταραμάδες σου. Νομίζω πλέον πῶς καὶ στὸν ὕπνο μου τρώγω ταραμάδες καὶ ἐλιαῖς. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τὴν σαρακοστήν, καὶ τὰ φαγητά σου καὶ σένα μαζύ.....

Καὶ ἐν τούτῳ ὁ Νικόλαος ἠγέρθη ὀργίλως ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Νικόλαε! τί κάμνεις ἐκεῖ; τῷ λέγει ἡ σύζυγός του.

— Νά, δὲν τρώγω τίποτε, ἡ σαρακοστὴ εἶνε γελοῖα!

— Σιώπα, δὲν 'τρέπεσαι, βλασφημεῖς τὴν θρησκείαν σου;

— Δὲν ἔχω καμμίαν θρησκείαν ἐγώ. Ποῦ εἶνε τὸ λουκάνικα καὶ τὸ τυρί;

— Καλὲ τί λές; λουκάνικα καὶ τυρὶ θὰ φάγῃς; Νά, τὰ ἔχω κλειδώσει στὸ ντουλάπι.

— Φέρ'τα, φέρ'τα νὰ φάγω, δὲν μπορῶ πλέον νὰ νηστεύσω, θὰ σκάσω!

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν, θὰ κολασθῆς, Νικόλαε. Ἂς περάσωμεν καὶ σήμερον.

— Τίποτε, εἶπα, τελείωσε. Ἢ τὰ φέρεις ἀμέσως, ἢ θὰ πάρω τὸ καπέλλο μου καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ φάγω...

— Καλά, μὴ θυμώνεις, τὰ φέρνω. Στάσου, ἀφοῦ ἐπιμένεις ... κάμε ὅπως θέλεις.

Καὶ ἐξῆλθεν ὅπως φέρῃ αὐτά. Ἐνῶ ὁ Νικόλαος εὐχαριστηθείς, ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του.

Μετ' ὀλίγον εἰσελθούσης τῆς συζύγου του:

— Ὁ Θεὸς σὲ τιμωρεῖ, Νικόλαε, ἰδέ...

— Τί εἶναι;

— Δὲν βλέπεις;

— Ὄχι.....

— Δὲν βλέπεις, ὅτι οἱ ποντικοὶ ἔφαγαν σχεδὸν τὸ τυρὶ καὶ τὰ λουκάνικα; Παρατήρησε τὰ δόντια των πῶς τὰ ἔκαμαν. Ἂν θέλῃς φάγε...

Ὁ Νικόλαος πλησιάσας καὶ μόλις ἰδὼν αὐτὰ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκεῖθεν στραφεὶς πρὸς ἐμέ, ψιθυρίζων ἀσυναρτήτους φράσεις κατὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς συζύγου του.

— Ἡσύχασε, ἀδελφέ, τῷ λέγω τότε ἐγώ, μὴ κάμνεις οὕτως. Μὴ τρώγετε ἐπὶ τέλους, καὶ ἀκούσατε μίαν ἱστορίαν περὶ τῆς τεσσαρακοστῆς νὰ γελάσετε, καὶ ἴσως σᾶς ὠφεληθῇ.

Ὁ Νικόλαος δὲν ὡμίλει, ἀλλὰ παρετήρει σκεπτικὸς τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ σύζυγός του μὲ ποοσέβλεπε μὲ οἶκτον. Διὰ νὰ δώσω λοιπὸν τότε τόπον τῇ ὀργῇ, ἤρχισα διηγούμενος:

— Μίαν φορὰν ἔζων εἰς ἕνα χωρίον δύο καλοὶ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν γείτονες καὶ πολὺ φίλοι καὶ μάλιστα κουμπάροι. Οὐδέποτε ἤριζον, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διῆγον φιλικώτατα, ὡς ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι, καὶ ἐνίοτε μετέβαινον εἰς τὸ παρακείμενον καπηλεῖον νὰ πίωσιν εἰς ὑγείαν των. Ἀμφότεροι γεροντοπαλλήκαρα καὶ οἰκοκυραῖοι, κατῴκουν πλησίον ἀλλήλων, αἱ οἰκίαι των συνείχοντο καὶ οὐδέποτε ἤκουέ τις τὸν ἕνα νὰ καταλαλῇ τὸν ἄλλον. Ἦσαν ἐκτὸς τούτου καὶ χριστιανοὶ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Λέγεται, ὅτι γεροντοπαλλήκαρα ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁμοιάζουσιν ἀκριβῶς τὰς γυναῖκας. Ἂς ἴδωμεν.

Ὁ κὺρ Γιάννης ἦτο ἀναστήματος κοντοῦ καὶ λεπτοκαμωμένος, ὁ δὲ κὺρ Πέτρος, ὁ φίλος του καὶ κουμπάρος, τῷ ὡμοίαζε καθ' ὅλα. Ὑπερήφανοι ὄντες διὰ τοῦτο εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, εἶχον ἐκ συμπτώσεως καὶ τὸ αὐτὸ βάρος τοῦ σώματος, μεῖον δραμίων τινῶν, ἅτινα ὁ κὺρ Γιάννης ὑπερέβαινε τὸν κὺρ Πέτρον. Αὕτη ἦτο ἡ μόνη των διαφορά, καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἤριζον ἐνίοτε. Ἰδίως ὁ Πέτρος τοσοῦτον ἐζηλοτύπει, ὥστε μετεχειρίζετο τὰ πάντα, ὅπως ὑπερβῇ τὸν ἀντίπαλόν του κατὰ τὰ

τρία ταῦτα δράμια, καὶ θὰ τὸ κατώρθου, ἂν ὁ κουμπάρος του κὺρ Γιάννης, μᾶλλον πονηρὸς ἐκείνου, δὲν ἐπρολάμβανε ἑκάστοτε νὰ ἦναι πάντοτε βαρύτερος αὐτοῦ.

Τὰ πράγματα ἔβαινον οὕτως, ὅτε ἡμέραν τινὰ πρὸ τῶν Ἀπόκρεω ἔθεσαν περίεργον στοίχημα.

Ἀπεφασίσθη, ἵνα ἀμφότεροι ἐφ' ὅλην τὴν τεσσαρακοστὴν νηστεύσωσι, νὰ τρώγωσι δὲ καὶ νὰ πίνωσιν ἀκριβῶς κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, τὸ δὲ Πάσχα νὰ ζυγισθῶσι, καὶ ὅστις ἤθελε βαρύνει περισσότερον τοῦ ἄλλου νὰ κερδίζῃ ἓν τάλληρον.

— Σύμφωνοι; εἶπεν ὁ κὺρ Γιάννης.

— Σύμφωνοι! ἀνέκραξεν ὁ κὺρ Πέτρος.

— Δός μου τὸ χέρι σου.

— Τόκα, κουμπάρε.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ κὺρ Πέτρος ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα. Καὶ βεβαίως, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, ποσῶς δὲν διελογίζετο ν' ἀπατήσῃ τὸν φίλον του, ἀλλὰ πάλιν ἔπρεπε παντὶ σθένει νὰ κατορθώσῃ, ὥστε νὰ φανῇ ὑπέρτερος ἐκείνου.

— Ἓν τάλληρον! ἓν τάλληρον! ἐμονολόγει· πρέπει νὰ τὸ κερδίσω.

Ἓν τάλληρον τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐσήμαινε κάτι τι. Ἠδύνατό τις ν' ἀγοράσῃ ἕνα χωράφι. Ἔπειτα ἦτο καὶ ἡ φιλοτιμία εἰς τὸ μέσον, διότι πάντες οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως εἶχον ἤδη λάβει γνῶσιν καὶ ἐπερίμενον μετὰ περιεργείας νὰ ἴδωσι τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς τεσσαρακοστῆς ἀφίκετο, καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔφαγον ταραμᾶ, σκόρδα καὶ φάβα, μὲ ὀλίγον οἶνον καὶ χαλβᾶ.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἔφαγον φασόλια, ταραμᾶ, ἐληαῖς καὶ κουκιά.

Τὴν Τρίτην φακήν, γλώσσας καὶ ὀλίγον κταπόδιον.

Περὶ χαβιαρίου μαύρου, ἀστακῶν καὶ ὀστράκων δὲν ἐγίνετο λόγος, διότι ἡ μεγάλη φιλαργυρία των δὲν ἐπέτρεπε τοιαύτας ἀνησίας.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ κὺρ Πέτρος πλέων εἰς φαντασιώδεις περὶ τῆς νίκης του ἰδέας καὶ ἐνῷ ἐκάθητο μόνος πλησίον τῆς πυρᾶς, ἀνέκραξε στενάζων:

— Ἄχ! θὰ ἔδιδον εὐχαρίστως τὸ ἥμισυ τάλληρον εἰς τὸν διάβολον, ἂν οὗτος μὲ ἐβοήθει νὰ κερδήσω!

Μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ διάβολος ἐνσαρκωθεὶς ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μέσου τῆς πυρᾶς καὶ τῷ παρουσιάζεται ἀπροσδοκήτως.

Ὁ κὺρ Πέτρος φοβηθείς, ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὅτε ἡ χεὶρ του κατέπεσεν, ὡς μόλυβδος.

— Ἄλτ! κουμπάρε, τῷ ἐπιτάσσει ὁ Σατανᾶς, μ' ἐκάλεσες. . . . Ναί, νὰ μοιράσωμεν τὸ τάλληρον, θὰ κερδίσῃς.

— Μά . . . .

— Τί μὰ καὶ μά . . . . Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν λόγον σου. Δὲν θέλω ἐγὼ συνάλλαγμα καὶ ὑπογραφή. Θὰ σὲ κάμω νὰ κερδίσῃς χωρὶς νὰ παραβῇς τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας σου, καὶ θὰ μοιράσωμεν τὸ τάλληρον. Ἁπλούσταται· Συμφωνεῖς; δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ὁ κὺρ Πέτρος μαγνητισθεὶς ὑπὸ τῶν φλογερῶν βλεμμάτων τοῦ διαβόλου ἔδωκε τὴν χεῖρα του, καὶ οὕτως τὸ μεταξὺ αὐτῶν συμβόλαιον ὑπεγράφη. Μετὰ τοῦτο ὁ Σατανᾶς ἐγένετο ἄφαντος.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ κὺρ Πέτρος ὠνειρεύετο ἑκάστην νύκτα εὐχάριστα ὄνειρα. Καὶ ἐνῷ τὴν ἡμέραν δὲν παρέβαινε τὸν ὅρκον του καὶ ἔτρωγε μετὰ τοῦ φίλου του ὅλα τὰ εἴδη τῶν νηστησίμων ἐδεσμάτων, τὴν νύκτα ὠνειρεύετο, ὅτι ἔτρωγε τὰ ἐκλεκτότερα, γευστικώτερα καὶ θρεπτικώτερα φαγητά. Καί, ὦ τοῦ θαύματος, ἐνῷ αὐτὸς ἐπαχύνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν θαυμασίως, ὁ κουμπάρος του ἠδυνάτει τεραστίως πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν πάντων. Ὁ διάβολος τῷ ἀπέστελλεν ἑκάστην νύκτα τὰ ἐκλεκτότερα γεύματα.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν. Ὁ δὲ κὺρ Γιάννης ὑποπτευθεὶς ἀπάτην, ἔθεσε κατασκόπους, ἀλλὰ καὶ οὗτοι οὐδὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσι.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ κὺρ Πέτρος ἔτρωγεν ἑκάστην νύκτα θαυμασίως. Κυνήγια, γάλλοι, μπιφτέκια, μακαρονάδες, λαυράκια, λαγοί, μπακλαβάδες.... τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ὁ δὲ κὺρ Γιάννης ἀπηλπίζετο βλέπων τὸν ἀντίπαλόν του, οὕτω βαθμηδὸν παχυνόμενον.

Προφανῶς ἐφαίνετο πλέον, ὅτι θὰ ἐκέρδιζε τὸ στοίχημα.

Τέλος ἐπελθόντος καὶ τοῦ Πάσχα, ἡτοιμάσθησαν νὰ ζυγισθῶσιν εἰς τὴν πλατεῖαν ἐνώπιον ὅλου τοῦ πλήθους τοῦ χωρίου. Πάντες δὲ ἐγέλων ἐπὶ τῷ προφανεῖ ἀποτελέσματι· διότι παρετήρουν τὸν μὲν κὺρ Γιάννην ἰσχνότατον καὶ ἐλεεινὸν καταστάντα ἐκ τῶν νηστειῶν, τὸν δὲ κὺρ Πέτρον παχύτατον καὶ εὐτραφέστατον ἐκ τῆς νυκτερινῆς καλοφαγίας καὶ πολυφαγίας ἀναντιρρήτως.

Πρὶν ἢ ζυγισθῶσιν, ὁ κὺρ Γιάννης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν τάλληρον, καὶ ἐγχειρίζων αὐτὸ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του.

— Λάβε το, κουμπάρε μου, τῷ λέγει, τὸ βλέπω πῶς ἔχασα, καὶ ἂς ζυγισθῶμεν μόνον διὰ τὸν τύπον.

Ὁ κὺρ Πέτρος ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔθεσεν ἀμέσως εἰς τὸ θυλάκιόν του, οὐχὶ βεβαίως ἄνευ μικρᾶς τινος τύψεως τῆς συνειδήσεως. Ἐνῷ δὲ ὁ κὺρ Γιάννης ἐτίθετο πρὸς τὸ ἓν μέρος τῆς πλάστιγγος, οὗτος ἐτέθη πρὸς τὸ ἕτερον.

Πλὴν φεῦ! τί συνέβη; ὁ κὺρ Γιάννης δὲν ἐβάρυνε πλέον τοῦ πτεροῦ, ἐνῷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κὺρ Πέτρου ἡ πλάστιγξ ἔκλινε καταπληκτικῶς, καὶ ὁ μὲν δίκαιος ἠσθάνθη τότε ἑαυτὸν ἐλαφρότατον, ἀνερχόμενον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ δὲ ἄδικος, ὁ παχύς, ὁ εὔσαρκος, ὁ μέγας καὶ πελώριος, κατεβυθίζετο εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, ἐνῷ ἀπὸ τῆς κολάσεως ἡ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ τῷ ἔκραζεν·

— Πέτρε, Πέτρε, δός μοι τὸ μισὸ τάληρόν μου!

Καὶ ἐνῷ ταῦτα ἐγίνοντο, οἱ χωρικοί, ὅλως ἔκπληκτοι, εἶδον αἰωρούμενον τὸν πτωχὸν Γιάννην μέχρις οὐρανοῦ καὶ εἰσερχόμενον ἐντὸς νέφους πυρίνου, τὸν δὲ Πέτρον ἐξαφανιζόμενον εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ σκότους ἐν τῇ γῇ.

Οὕτω, τιμωρηθεὶς ὁ Πέτρος, ὡς συνδιαλλαγεὶς μετὰ τοῦ διαβόλου, καὶ τραφεὶς ἐξ ἀπατηλῶν ὀνείρων, κατεβυθίσθη ἐν τῷ λέβητι τοῦ χρυσοῦ, μεθ' οὗ ἴσως βράζει εἰσέτι, ὁ δὲ Γιάννης ζῇ καὶ βασιλεύει ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν μακάρων.

Αὐτὴ λοιπόν, φίλοι μου ἀγαπητοί, εἶνε ἡ ἱστορία τῆς νηστείας, ἣν πολλάκις ἤκουον ἐκ στόματος τοῦ μακαρίτου πάππου μου.

— Ὡραῖα, ὡραῖα! λαμπρά! ἀνεφώνησε πλήρης ἀγαλλιάσεως ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου, ἥτις μετὰ προσοχῆς μὲ ἤκουεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ὁ δὲ Νικόλαος, ὅστις ἐξηκολούθει νεύων χαμαί, ἐγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀτενίσας με, ἠρώτησε:

— Καὶ ὁ μῦθος δηλοῖ;

— Ὁ μῦθος δηλοῖ, τῷ ἀπήντησα. ὅτι ἡ πολυφαγία καὶ καλοφαγία γεννᾷ ὕλην καὶ βάρος ἀφόρητον καὶ εἶνε κτῆμα τῆς γῆς, ἐνῷ ἡ ὀλιγαρκία ἡ νηστεία καὶ ξηροφαγία εἶνε τροφὸς τῆς διανοίας καὶ τοῦ πνεύματος, ὅπερ εἶναι κτῆμα τοῦ Παραδείσου.

— Ἓν μόνον πιστεύω, ἐπανέλαβεν ὁ φίλος μου, ἐξ ὅσων μᾶς εἶπες, ὅτι κατώρθωσες γὰ μοὶ κατευνάσῃς τὰ νεῦρα.

— Ἀποτέλεσμα καὶ τοῦτο τῆς νηστείας!

Ῥοῦς

ΤΙ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΞΕΡΩ

Σὲ μιὰν ἄκρη 'καθόμουν γυρμένος
Καὶ τὸ κῦμα 'ρωτοῦσα σιγὰ
Ἂν ὁ ἥλιος ποῦ δύει ἀργὰ
Δὲν αἰσθάνεται κόπο ὁ καϋμένος;

—

Τόσ' ἀψίνει 'ς τὸ δρόμο του ἴχνη,
Κοκκινάδα, λαμπρότη, ψηλά,
Ἀπὸ ἀμέτρητα ὕψη κυλᾷ,
Καὶ γιὰ νᾶν' κουρασμένος δὲν δείχνει.

—

Πῶς μπορεῖ ἀδιάκοπα νὰ τρέχῃ
Νὰ φωτίζῃ βουνὰ καὶ δρυμοὺς
Νὰ λαμπρύνῃ νερά, ποταμούς,
Τόσην χάριν καὶ δόξαν νὰ ἔχῃ;

—

Νὰ μοῦ 'πῆς θέλω, κῦμα, νὰ ξέρω,
Νὰ μοῦ πῆς θέλω κῦμα σκληρό . . . .
Μὴ μ' ἀψίνεις λοιπὸν ν' ἀπορῶ,
Ἂν δὲν θὲς ὁ φτωχὸς νὰ ὑποφέρω!

Σῦρος

Ο ΠΙΘΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Ἡ ἱστορία ἐλέγχεται ψευδής!

Ὡς πάντες γνωρίζομεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, Διογένης ὁ φιλόσοφος ἔζη ἐντὸς πίθου. Πλήν, ἤδη, ἐλεγχομένης τῆς ἱστορίας ὑπὸ τῶν διασημοτέρων συγχρόνων σοφῶν τῆς Εὐρώπης, ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ Λατῖνοι δὲν μετεχειρίζοντο πίθους διὰ τὴν ἀποθήκευσιν τῶν οἴνων των, ἀλλὰ μεγάλα πήλινα ἀγγεῖα, σχεδὸν ὅμοια πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν μεταχειριζόμενα καὶ καλούμενα tinajas. Ὥστε ὁ σοφὸς ἐκεῖνος Διογένης, ὅστις ἐγνώρισε τὴν θέσιν καὶ τὸν τόπον, ὡς ὁ καλὸς οἶνος, νὰ ἐκτιμᾶται γηράσκων, αἴφνης ἀπόλλυσι τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δόξαν του, διὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ πίθου εἰς ἀγγεῖον. Καὶ οἱ νέοι φιλόσοφοί μας διατείνονται ἤδη, ὅτι, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀρχαιότητα πίθοι, ὁ Διογένης δὲν ἠδύνατο φυσικῶς νὰ ἐνδιαιτᾶται ἐκεῖ, καὶ συνεπῶς ὁ παρὰ τοῦ σοφοῦ τούτου θρύλος, ὅτι ἀντὶ μεγάρου μετεχειρίζετο πίθον, ἐλέγχεται ἀβάσιμος.

Παράδοξον τῷ ὄντι καὶ τοῦτο, καὶ δὲν ὑπολείπεται ἤδη, ἢ ν' ἀκούσωμεν ὅτι, οἱ σοφώτεροι οὗτοι σύγχρονοί μας θνητοὶ ἀνεκάλυψαν καὶ ὅτι, οὔτε φανοὺς μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, διὰ νὰ μᾶς πείσωσι τελείως ὅτι ὁ Διογένης ἦτο φαντασία! πλάνη τῆς ἱστορίας!.....

Ἀμ' δέ!

Φύσις.

ΟΡΙΣΜΟΙ
ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

Αὐλή (Οἰουδήποτε κράτους). Αὐλή, ἐν ᾗ τρέφονται πολλὰ ἄλογα.... ὄντα μὲ χρυσᾶ στολίσματα καὶ σ μ ό κ ι ν. Γάλλοι δ α ν ε ι κ οί, κο-κότες μεγάλης.... τιμῆς καὶ ἰδίᾳ ἐνδιάνοι καλοθρεμμένοι καὶ καπόνια παρασημοφορεμένα.

Δίπλωμα. Μεμβρανοειδὴς κύλινδρος, ἐφ' οὗ ἀναγράφεται ὁ ἐπιτάφιος τῆς νεότητος καὶ τὸ μοιρολόγι τῆς παιδείας. Ἀξία πολὺ κατωτέρα χαρτίνου δεκαφράγκου.

Ἐπίσκοπος. Ἀντιπρόσωπος τοῦ θ ε ί σ ου καὶ θ ε ῖ ο ς ἀνύπαρκτος θηλειῶν ἀνεψιῶν, ἐπὶ σ κ ο π ῷ πάντοτε.....

Κρήνη. Τὸ στόμα τῆς γυναικός, μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι οὐδέποτε στειρεύει.

Κῦβος. Σχῆμα γεωμετρικόν, ἐξ οὗ ἡ κ υ β ε ί α, θεότης τὰ μάλα λατρευομένη ἐν Ἀθήναις, ὡς Ναόν της ἔχουσα τὸ Χρηματιστήριον. Ρίπτει ἡ θεότης αὕτη καὶ.... ὑπουργεῖα.

Ρῆμα. Ὅρος ἐπιστημονικὸς ἐν τῇ πυροβολικῇ, βαλλόμενος κατ' εὐθεῖαν καὶ ἐ ν ε ρ γ η τ ι κ ῶ ς.

Τύπος. Τὸ σύνολον τῶν ἐφημερίδων ἐκδιδομένων διὰ τὸν τ ύ π ο ν. Τὸ ὄνομα ἐδόθη, διότι οἱ ρέπορτερ τῶν ἐφημερίδων, οἵτινες εἶναι οἱ πνεύμονές των, αἰωνίως ἐρωτῶσι: Τί; πῶς;

Φίλημα. Τέκνον ἐρωτικῆς λ ί μ α ς. Ἕνωσις οἱωνδήποτε χειλέων, ἵνα ἀνταλλάξωσι σίελον καὶ παραγάγωσι κρότον, ὅστις εἶναι ὁ ἐπικήδειος τοῦ ἔρωτος καὶ ὁ ἐπιμνημόσυνος τῆς ἀγνῆς φ ι λ ί α ς.

Φίλος. Ὁ ἐχθρὸς τῆς αὔριον. Οἰκεῖος, ἐξ οὗ τὰ πικρότερα πολλάκις βέλη.

Δικ.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Θάρρος καὶ ἐλπὶς εἰσὶν οἱ δύο πόλοι περὶ οὓς στρέφεται ἡ εὐτυχία.

×

Οἱ αὐστηρότεροι κριταὶ εἰσὶν αἱ γυναῖκες, προκειμένου περὶ ὁμοφύλων.

×

Τὸ φίλημα εἶναι τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἔρωτος.

×

Τὸ φίλημα ἅπαξ διδόμενον ἔχει ἀξίαν· ἐπαναλαμβανόμενον γίνεται ἄθυρμα.

×

Ἡ γυνὴ ἐξόχως ἐν μισεῖ: Τὴν σιωπήν.

×

Κατ' ἐμὲ ἡ γλυκυτέρα λέξις δὲν εἶναι οὔτε «Σ' ἀγαπῶ» οὔτε «Ἔρως» ἤ τι ὅμοιον. Ἀλλὰ ἡ λέξις: «Κ α ν τ α ῖ φ ι».

×

Τὴν ἀστασίαν τῆς γυναικὸς ἀείποτε ἐφοβήθησαν καὶ οἱ ἀνδρειότεροι τῶν ἀνδρῶν. Τὸ μόνον καύχημα δι' αὐτὴν εἶναι νὰ διανέμει ὅσον δυνατὸν εἰς πλειοτέρους τὴν καρδίαν της!....

×

Τὸ κάλλος εἶναι πυρετὸς διὰ τὸ πνεῦμα. Ἡ ἡδονὴ εἶναι ἡ..... κινίνη.

×

Ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν ὁδὸς εἶναι ἐστρωμένη δι' ἀκανθῶν. Δι' ἀκανθῶν ἐκοσμήθη καὶ ὁ μέγας τῆς ἀνθρωπότητος Διδάσκαλος.

Δίκ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Καθαρισμὸς τῶν ψιαθίνων πίλων.

Καθαρίσατε πρῶτον ἐπιμελῶς τὸν πίλον διὰ τῆς ψήκτρας, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσα κόνις. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ πίλος δέον νὰ ἦ ἐντελῶς γυμνός. Μετὰ τοῦτο θέσατε αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς τοὐλάχιστον ὥρας ἔν τινι ἀγγείῳ περιέχοντι ὕδωρ ἐν τῷ ὁποίῳ ρίπτετε ἓν κοχλιάριον χλωρυδρικοῦ ἢ ὀξαλυδικοῦ ὀξέος.

Κατόπιν ἐκπλύνατε αὐτόν, πρῶτον διὰ σάπωνος καὶ ὕδατος, καὶ εἶτα στεγνώσατε ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τῷ ἡλίῳ. Τότε σιδερώνετε αὐτὸν ἀναστρόφως καὶ δι' ὑφάσματος μεμουσχευμένου ἐν ὕδατι, καὶ θὰ ἔχετε τὸν πίλον σας ἐντελῶς καινουργῆ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Μαμμά, διατί νηστεύετε;

— Διὰ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ μᾶς πάρῃ εἰς τὸν Παράδεισον.

— Τότε ἐμὲ ποῦ δὲν ἀφήνετε νὰ νηστεύω, θὰ ὑπάγω στὴν κόλασι; ἔ, μαμμά.... τί λές;

— Ἄ, ὄχι, σὺ ἤλθες ἀπὸ τὴν κόλασιν καὶ θὰ πᾶς πλέον εἰς τὸν Παράδεισον..... Πάει γλύτωσες....

— Δι' αὐτὸ ἤμουν τόσον κακὸς μικρός....!!

Μεταξὺ δύο χωρικῶν.

— Βρὲ Γιάννη, γιατὶ ὅλο 'μεῖς νὰ νηστεύομε καὶ οἱ πλούσιοι ὄχι; τί εἶναι αὐτοί;

— Αὐτοὶ ἀδερφέ, αἰωνίως εἶναι ἄρωστοι....

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

153. Αἴνιγμα.

Εἶμαι ἄρχων εἷς καὶ μόνος
κρατῶν φιλελευθέρων·
ἂν τὸν τράχηλον ἀπόρως
μοῦ κόψῃς ὡς τις Νέρων
μιὰ φορὰ θὲ νὰ μ' εὑρῇς . .
Πρὸς τί τάχα ν' ἀπορῇς;

154. Αἴνιγμα.

Δέρω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τηρῶν πάντοτε σιγήν,
Ἂν χωρὶς καρδίαν μείνω, ἔχω τάπητα τὴν γῆν.

155. Ἐρωτήσεις

1) Τίνες εἰσὶν αἱ ἀπατηλότεραι θωπεῖαι;
2) Κατὰ τί ὁμοιάζουσιν αἱ γυναῖκες μὲ τὰ ζῶα;
3) Τί πρᾶγμα δὲν κρύπτεται;

Ἀραβικὸς Ἵππος

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ· 41 ΦΥΛΛΩ· ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

147. *Αἴνιγμα*. **Ρυθμὸς—ρυμός.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἰω. Πινέλης ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Δημ. Μονηρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν.

148. *Αἴνιγμα*. **Μύκωνος—κῶνος.** Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ κ. Δ. Παντολέων ἐκ Χαλκίδος.

149. *Ἐρωτήσεις*. 1) **Ἡ εὐγνωμοσύνη.** 2) Ὅταν ξυριζώμεθα. 3) **Ἡ φρόνησις.** Τὴν πρώτην ἐρώτησιν ἔλυσεν ὁ κ. Ν. Δημητρακόπουλος ἐκ Πατρῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΤΑΝΤΑΛΟΥ

Ἰδοὺ πρόχειρόν τι παίγνιον τὸ ὁποῖον ἐκτελούμενον ἔν τινι συναναστροφῇ φίλων ἢ ἔν τινι ἑσπερίδι, δύναται νὰ προκαλέσῃ τὰ καλλίτερα μειδιάματα καὶ τοὺς ἐκφραστικωτέρους γέλωτας.

Κλίνατε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καθέκλαν τινά, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ πρώτῃ εἰκόνι, οὕτως, ὥστε τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτῆς νὰ ἐφάπτηται τοῦ ἐδάφους. Οἱ δὲ ὀπίσθιοι πόδες καὶ ἡ ράχις νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου.

Παρακαλέσατε τότε τινὰ νὰ γονατίσῃ ἐπὶ τοῦ ἄνω ὑποστηρίγματος τῆς καθέκλας καὶ νὰ λάβῃ διὰ τοῦ στόματός του τεμάχιον σακχάρεως τεθειμένης ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ράχεως τοῦ καθίσματος.

Τὸ πείραμα θὰ φανῇ ἴσως ἁπλούστατον κατὰ πρῶτον. Ἀλλ' ἐὰν τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θὰ σπεύσῃ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ δὲν φροντίσῃ νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς καθέκλας, οὕτως ὥστε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ σώματός του νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ ὄπισθεν τοῦ καθίσματος, τοῦτο βεβαίως θὰ κλίνῃ, ὡς ἐκ τοῦ βάρους πρὸς τὰ ἔμπρός, καὶ ὁ νέος Τάνταλος θὰ ἴδῃ τὴν σάκχαριν διαφεύγουσαν αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἑτοιμάζηται νὰ κρατήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ στόματος.

Φ. Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ι. Ν. Δ. **Βῶλον.** Τὸν Αον τόμον τῆς «Φύσεως», σᾶς ἀπεστείλαμεν προχθὲς ταχυδρομικῶς, ὡς καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Ἀνομένομεν ἀπάντησιν. — Ε. Τ. **Χαλκίδα.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. — Α. Ρ. Π. **Ξῦρον.** Ζητούμενα καὶ πάλιν φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν προχθές. Ἕκατον φύλλον λεπτ. 15. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Προτιμοῦμεν τὸ δεύτερον. — Η. Κ. **Σῦρον.** Ἔχει καλῶς. Θὰ τηλεγραφῶμεν ὑμῖν ἑκάστοτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. — Γ. Τ. **Πετέστιον.** Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐπιγραφαὶ ἐφεξῆς θὰ γίνωνται γαλλιστί. Ἡσυχεῖτε. — Γ. Ν. Κ. **Λευκωσίαν.** Λεξικὰ ἀπεστείλαμεν ὑμῖν ταχυδρομικῶς μέσον Ἀλεξανδρείας παρελθὸν Σάββατον, καὶ ἐγράψαμεν ὑμῖν. Ἀπαντήσατε παραλαβήν. — Γ.Ι Β. **Ὕδραν.** Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀπεστείλαμεν προχθές. — Σ· Μ. **Μεσολόγγιον.** Ἐπιστημονικὰ παίγνια ἐλήφθησαν. Δημοσιευθήσωνται προσεχῶς. — Θ. Μ. **Πάτρας.** Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἡσυχεῖτε. Παραγγελία σας ἐκτελεσθήσεται ἀμέσως. — Α. Ε. **Ροδόλειβον.** Παραγγελία σας ἐνεργεῖται. Ἐν τούτοις ἀπαντήσατε εἰς γραφόμενά μας καὶ ἀποστείλατε χρήματα. — Π. Κ. **Καρδίτζαν.** Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ σᾶς γράψωμεν πλέον καὶ σκεφθῆτε. — Α. Π. **Σῦρον.** Τί ἐκάματε μὲ ἐπετηρίδας; — Α. Π. **Καλάμας.** Ἀπαντήσατε εἰς ἐπιστολήν μας. — Σ. Μ. **Πειραιᾶ.** Συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Λύσεις αἰνιγμάτων ἐπιτυχεῖς. Μπράβο, Μπράβο. Δῶρον λήψεσθε. — Ε. Γ. **Μιτυλήνην.** Στερούμεθα ἐπιστολῆς σας καὶ ἀγγελθέντος ἐμβάσματος. Παρακαλοῦμεν ταχύνατε. — Η. Κ **Μιτυλήνην.** Ἀναμένομεν ταχεῖαν ἀπάντησίν σας εἰς γραφόμενά μας. Ἀποροῦμεν ἐπὶ βραδύτητι. — Ν. Κ. **Σῦρον.** Παραγγελία σας ἐστάλη. Εἰδοποιήσατε παραλαβήν. — Κ. Σ· **Χαλκῖδα.** Στείλατε τὸ ἀντίτιμον καὶ ἀμέσως θὰ λάβετε. — Μ. Μ. **Πάτρας.** Συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη εἰσέτι.

Κ· ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἐκ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, ἥτις τυχοῦσα μεγίστης κυκλοφορίας ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς εὐπρόσδεκτος πανταχοῦ τοῦ Πανελληνίου, ὑπελείφθησαν ἀντίτυπά τινα ἐπὶ ἀρίστου καὶ πολυτελοῦς χάρτου.

Θέλοντες δὲ νὰ παρέξωμεν τὴν ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως», οἵτινες ἤθελον τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου κειμηλίου, λίαν δὲ ἀναγκαίου διὰ πάντα ἀνεξαιρέτως Ἕλληνα,

Ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν καὶ ἀποστολὴν εἴτε ὁλοκλήρου τοῦ σώματος ἀντὶ

Δραχμῶν μόνον τριάκοντα

διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ,

Φράγκων δὲ χρυσῶν τριάκοντα

διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

εἴτε κατὰ φυλλάδια ἀντὶ

λεπτῶν ἐνεννήκοντα ἕκαστον

διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ,

Φράγκου δὲ χρυσοῦ ἑνός

διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Εἰς τοὺς ἐμβάζοντας ὅθεν ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον κ. κ. Συνδρομητάς μας, ἀποστέλλομεν ἀμέσως ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει, καὶ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην, εἴτε ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου συγγράμματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, εἴτε κατὰ φυλλάδια, ὧν ἡ διανομὴ ἤρξατο ἀπὸ τῆς 22 Φεβρουαρίου τρέχ. ἔτους.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Φύσεως».

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ φιλομούσου νέου κ. Ἀντωνίου Τερζάκη ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἔκδοσις ἐν τεύχει διαφόρων αὐτοῦ ποιήσεων, ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Γέλοια καὶ Δάκρυ*». Ἡ ἔκδοσις γενήσεται καλλιτεχνική.

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα δι' οἰκογενείας καὶ παρθεναγωγεῖα.

Ἐτησία συνδρομὴ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 8
» » » » ἐξωτερικὸν φρ. 10

Εἰς πάντα συνδρομητὴν τῆς "Φύσεως,, ἀποστέλλεται ἡ "Φιλόκαλος Πηνελόπη,, μὲ μόνον δρ. 6 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 8 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ὅπως διευκολύνῃ τοὺς συνδρομητάς της ἀναλαμβάνει τὴν προμήθειαν καὶ ἀποστολὴν οἱουδήποτε ἀντικειμένου ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ προμηθείᾳ 5 % μόνον. Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.